

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. augusztus 22-én, konfirmációs fogadalomtétel alkalmából.

Textus: Márk evangéliuma 11. rész 22. verse: „Jézus ezt mondta nekik: Higgyetek Istenben!”

Kedves Testvéreim, Kedves Konfirmandusok!

Jézus szavait hallva rögtön eszembe jutott, hogy jó lenne egy rejtett közvéleménykutatást végezni a ma itt lévők között. Nem fogok kérni senkit, hogy tegye fel a kezét. Nem fogok kérni senkit arra, hogy bármilyen más formában kinyilvánítsa láthatóan a véleményét. De arra kérek mindenkit, hogy magában, őszintén végiggondolva, válaszoljunk néhány kérdésre. Hiszek Istenben? Teljes egészében rábízom az életem? Bármilyen is történik, azt elfogadom, mint ami Tőle jön? Tartom a kapcsolatot rendszeresen Istennel? Első hallásra azt mondanánk, hogy a kérdések nem rendezhetőek így egy csoportba. Hiszen a hit az egy érzés, de itt szó van bizalomról, meg elfogadásról, meg kapcsolatáról. Sokkal többre vagyok kíváncsi, mint amit Jézus felszólítása megfogalmaz, amikor azt mondja, hogy „higgyetek Istenben”.

Természetesen elfogadom, hogyha valaki azt mondja, ahányan itt vagyunk, annyiféleképpen értelmezzük a hitet. Mondhatjuk, hogy lehet élni a hit nélkül is. Ugyanakkor azt is állíthatjuk, hogy valamiben mindenki hisz. Nincsen olyan ember, akinek ne lenne egy rendszere, amihez igazítja az életét. A hit ugyanis alapvetően nem más, mint az életünk iránytűje, vezérlője. Ez pedig minden egyes esetben így van. Számunkra, keresztyén emberek számára ez a vezérlő iránytű nem más, mint a Jézus Krisztusba vetett hit. Ez a felolvasott bibliai szakasz azt is elég világosan elmondja, hogy mi nem tartozhat a hithez, és azt is, hogy mi az, ami nélkül soha nem lesz teljes a hitéletünk.

A legfontosabb, hogy megemlítem azt a részletet, ami akadály a hitnek. Sőt, ami kiűzi a hitet. Ez pedig nem más, mint amit Jézus így fogalmaz: a szívben lévő kételkedés. Egészen egyszerűen az az érzés, amikor nem vagyok biztos abban, hogy amit kérek, az meg tud és meg fog történni.

Ha azt kérdezné valaki tőlem, hogy 1 métert tudok-e ugrani távolugrásban, azt mondanám, hogy semmi akadály. Próbáljuk meg. Nincsen bennem kétség, hogy sikerülni fog, azzal a teljes nyugalommal futok neki az ugrásnak, hogy minden rendben van. Ha az lenne a feladat, hogy ugorjak 4 métert, akkor már elég erős kétségek lennének bennem, hiszen középiskolás koromban megugrottam ezt a távot, de azóta soha nem próbáltam. Idősebb lettem, kicsit lassabb lettem, régen nem ugrottam, a nekifutás előtt biztosan az futna át a fejemben, hogy itt csak a legtökéletesebb ugrás segíthet. De nem lenne bennem az az érzés, hogy teljesen lehetetlen. Viszont ha valaki elém tenné a feladatot, hogy ugorjak 6 métert, akkor nem is lenne kérdés, hogy az tejlességgel lehetetlen. Soha nem ugrottam ekkorát, nagyon komoly felszerelésre, edzésre lenne szükség ahhoz, hogy sikerülhessen, és jó lenne, ha 20 évvel még fiatalabb is lennék.

Kedves Testvéreim! A hit nem arról szól, amiben biztos vagyok. Nem is arról, ami talán lehetséges. A hit arról szól, ami lehetetlen. Ami ésszel nem fogható fel, és nem írható le. Ami talán minden érzésünknek ellene mond. Nem is olyan régen egy ügyintézés kapcsán mesélte el valaki, hogy az ügyel kapcsolatban elmondták, amivel megkereste a hivatalt, hogy ilyet még soha nem kért senki, de utánanéznék. Akkor azért imádkoztak, hogy Isten tegyen valamit, mert nagyon fontos lenne nekik, hogy sikerüljön mindezt elintézni. A végeredmény az lett, hogy az ügy elrendeződött. A hit az, amikor egy ilyen esetben nem gondolunk arra, hogy Istennél ez lehetetlen lenne. Amikor tudjuk, hogyha van valaki, akkor a Mindenható az, aki el tudja intézni ezt az ügyet akkor is, hogyha még soha senki nem kért ilyet. Még akkor is, hogyha sem jogászok, sem szaktanácsadók, sem más szakemberek nem találkoztak ezzel. Istennél ugyanis semmi nincsen, ami lehetetlen lenne.

Nem tudom, hogy amikor imádkozni szoktunk, azt milyen lelki háttérrel tesszük. Biztos vagyok abban, hogy imádkoztunk már olyan dolgokért is, ami tejlességgel lehetetlennek látszott. Olyan gyógyulásért, amiről tudtuk, hogy emberileg, orvosilag lehetetlen. Olyan munkahelyi, vagy tanulmányi eredményért, ami a befektetett energia alapján elképzelhetetlen volt. Szoktam figyelni ilyenkor a lelkemet, hogy mennyire vagyok biztos abban, hogy Isten teljesíti a kérést? Ott szokott lenni bennem a bizonytalanság. Hát hogyan lenne bennem? Nyugodtan mondhatom, hogy ösztönszerűen kételkedik a lelkem. Jézus valami miatt mégis azt mondja, hogy ne bizonytalankodjunk, amikor Tőle kérünk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. augusztus 22-én, konfirmációs fogadalomtétel alkalmából.

Nem olyan régen olvastuk a bibliaolvasó kalauz szerint azt a történetet, amikor egy édesapa odavitte a gyermekét Jézushoz, hogy gyógyítsa meg. Súlyos betegsége volt, olyan, ami régóta gyötörte ezt a gyereket. Amikor aztán a beszélgetésből már kiderült, hogy milyen bajról van szó, valami epilepsziászerű bajról, hogy tűzbe, meg vízbe is esett a fiú emiatt, akkor Jézus elmondta, hogy „minden lehetséges annak, aki hisz”. Az édesapa pedig így válaszolt: „hiszek, segíts a hitetlenségemen”. Jézus pedig látva ezt a hitet, meggyógyította a gyermekét. Nem volt sziklaszilárd és kételkedésmentes ez a hit. Mégis biztos volt abban, hogy Jézus tud segíteni.

Jézus ezért bátorít minket: „Higgyetek Istenben”. A hit nem más, mint az a bizonyosság, hogy Isten mindent meg tud tenni. Nem azért bízom ebben, mert én olyan fantasztikus hívő vagyok. Nem azért bízom ebben, mert az én életem tökéletes. Hanem azért, mert Isten a tökéletes. Mert Ő a Mindenható. Mert Ő az, aki ezt az egész világot megteremtette, megalkotta, és olyan rendszert tervezett meg, amiben mindennek meg van a maga szerepe. Ebből pedig az is következik, hogy Isten az én életemet is elhelyezte ebben a rendszerben, hogy az én életemnek is meg van a maga helye.

Tudjuk tehát, hogy a szívben levő kétség akadálya a hitnek. Tudjuk, hogy életünknek is kijelölte a helyét Isten. Biztossá azonban akkor válik a hit, hogyha megismerjük személyesen is azt az Istent, aki mindent meg tud tenni. Amikor átéljük, megtapasztaljuk, hogy életünk nehézségeiben és küzdelmeiben ott áll mellettünk.

Bármilyen furcsa kimondani, de a hit nem rólunk szól. Nem a mi érzésünk, ragaszkodásunk és bizalmunk. A hit az a tudás, hogy kicsoda Isten. Ki az, akihez a hittel kapcsolódunk. Nem azért nincsen kétség bennem, mert kikapcsolom az érzéseimet, és mint egy robot imádkozom. Nem azért nincsen kétség bennem, mert mindent megértettem, és felfogtam, és minden folyamatot ismerek, mert olyan vagyok, mint a legtökéletesebb számítógép. Azért nincsen kétség bennem, mert ismerem Istent.

Tudom, hogy minden emberi hasonlat sántít, de próbáljunk meg most elvonatkoztatni ettől. Hogyha műtétre készülünk, és azt mondják nekünk, hogy valaki majd bemegy a műtőbe, ne aggódjon, és így kezdődik az altatás, akkor lehet, hogy komoly bizonytalanság lesz bennünk. Viszont ha találkozunk az orvosunkkal, és tudjuk, hogy ő az ország leghíresebb specialistája, és nincsen nála jobb orvos egész Európában, akkor egészen más érzésekkel vágunk neki az eljárásnak. Akkor biztosak leszünk abban, hogy ami emberileg megtehető, azt meg fogják tenni.

Higgyetek Istenben! Mondta Jézus. Vagyis legyetek nyugodtak abban, hogy a világ legkomolyabb specialistája tartja kezében az életünket. Legyetek nyugodtak abban, hogy akihez imádkoztok, akitől segítséget kértek, az minden körülmények között a leghatalmasabb, legerősebb.

Az elején arra kértem mindenkit, hogy végezzünk csendben egy válaszadás sort a kérdésekkel kapcsolatban. Most az igehirdetés végén tegyük fel ismét az egyik kérdést, és az elhangzottak fényében válaszoljuk meg: hiszek Istenben?

Ámen!